

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Sžo/19/2012                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 8011200694                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 12.03.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ivan Rumana              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:8011200694.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudkýň JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130, zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0320/99/2011 zo dňa 12.07.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/53/2011-43 zo dňa 21.02.2012, jednomyseľne

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/53/2011-43 zo dňa 21. februára 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0320/99/2011 zo dňa 12.07.2011, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie pre Prešovský kraj č. P/0032/07/11 zo dňa 11.04.2011, ktorým „pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby a k spôsobu jej výpočtu podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a § 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) zistené pri výkone kontroly dňa 27.07.2010, 16.09.2010 a dňa 27.01.2011 v prevádzkarni účastníka Consumer Finance Holding, a.s. Bernolákova 4681/17, Poprad uložila pokutu podľa § 24 ods. 1 zákona vo výške 10.000 €, ktorú je účastník povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami, s argumentáciou aj právnym posúdením zisteného skutkového stavu správnymi orgánmi, že žalobca svojím konaním porušil povinnosť dodržať zákaz

používania nekalej obchodnej praxe, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a zákaz používania nekalej obchodnej praxe vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby a k spôsobu jej výpočtu, pretože

- žalobca nevyplnil bod 2A formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „formulár“) v súlade s vyhláškou č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „vyhláška č. 620/2007 Z.z.“) tak, ako to uvádza § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a uviedol celkovú výšku úveru 4.657,32 €, v ktorej sú okrem doplatku kúpnej ceny 3.535,48 €, zahrnuté aj tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky v sume 1.121,84 €, pričom tieto nie sú úverom.

- V bode 2B formulára sa podľa vysvetliviek na vyplnenie formulára musia uviesť všetky informácie o podmienkach upravujúcich čerpanie ponúkaného spotrebiteľského úveru. V danom prípade išlo o sumu 3.535,48 €, t.j. doplatok kúpnej ceny, avšak žalobca v bode 2B formulára uviedol sumu 4.657,32 € ako celkovú výšku úveru, čo nekorešponduje s výškou čerpaného úveru 3.535,48 €.

- Bod 2C formulára žalobca vyplnil sumou 106,48 €, čo je v rozpore so zmluvou o úvere, kde je uvedená výška mesačnej anuitnej splátky vo výške 109,57 €.

- Taktiež bod 3A formulára nie je vyplnený žalobcom v súlade s vyhláškou č. 620/2007 Z.z., keď do celkových nákladov spotrebiteľa nezarátal všetky náklady v zmysle § 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré má spotrebiteľ za poskytnutý úver zaplatiť. V danom prípade žalobca uviedol sumu 1.731,48 € a do tejto sumy nezahrnul aj tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 1.121,84 €, ktoré sú uvedené v zmluve o úvere.

- Zmluva o úvere neobsahuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, čo je v rozpore s § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto zmluve sú uvedené len náklady s poskytnutím pôžičky vo výške 1.121,84 €, pričom chýbajú náklady uvedené v bode 3A formulára vo výške 1.731,48 €.

- Taktiež zmluva o úvere neobsahuje konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok v členení na splátky istiny úrokov a iných poplatkov, čo je v rozpore s § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože je tu uvedená len výška celkovej splátky, počet splátok a dátum prvej splátky s tým, že ďalšie splátky sú splatné vždy 28. dňa v mesiaci. Tieto údaje sú síce obsiahnuté v splátkovom kalendári (tzv. dohode o platbe), ktorý však bol spotrebiteľovi doručený až po podpise zmluvy o úvere, čo nie je v súlade s touto zmluvou.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodol v zmysle žalobného petitu. Namietal, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky uvedené na spotrebiteľskej zmluve o úvere a zabezpečení zo dňa 13.03.2010, nie sú nákladmi spotrebiteľa v zmysle ust. § 2 písm. c/ č. 258/2001 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch. Táto peňažná suma je časťou celkového úveru, ktorý spotrebiteľ dostáva od žalobcu za podmienok dohodnutých v zmluve. Táto peňažná suma nemôže byť súčasne úverom aj nákladom spotrebiteľa. Žalobca má za to, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky, nie sú ani jednou položkou uvedenou v ustanovení § 2 písm. c/ zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, jeho postup pri oboznamovaní spotrebiteľa s podmienkami poskytnutia úveru je preto správny. Ďalej namietal, že v zmysle § 2 písm. d/ zák. č. 258/2001 Z.z. sa ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) rozumie sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru.

V tomto bode žalobca nevidí v čom má spočívať nepravdivosť údajov RPMN, nakoľko v zmysle zákonnej definície je RPMN percentuálne vyjadrenie nákladov spotrebiteľského úveru za rok k pomeru celkových nákladov spotrebiteľa a celkovej výšky spotrebiteľského úveru.

Po dosadení premenných v zmysle vyššie uvedenej definície vzorca na výpočet RPMN, je jej výška (14,04%) vypočítaná oprávnené správne.

Čo sa týka ostatných náležitostí zmluvy o úvere žalobca má za to, že aj tieto boli v plnej miere uvedené tak, aby to zodpovedalo zákonným podmienkam. Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ vtedy platného zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva o úvere v danom prípade všetky tieto náležitosti obsahuje. Z textu zmluvy je uvedená ročná úroková sadzba 14,04%, výška pôžičky 4.657,32

€, ktorá je istinou úveru a výška nákladov spojených s poskytnutím úveru v sume 1.121,84 €, ktorá predstavuje iný poplatok. Uvedením týchto údajov si žalobca svoju zákonnú povinnosť splnil.

Žalobca namietal, že súd prvého stupňa sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, vydal rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi citovanými v žalobe, ako v tomto odvolaní. Na to, aby bola naplnená skutková podstata nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby, je potrebné, aby existovala aspoň potenciálna možnosť, aby si priemerný spotrebiteľ mohol vysvetliť ponúkanú cenu inak, než v skutočnosti je. V danom prípade správne orgány, ale ani súd prvého stupňa nevysvetlili, akým iným spôsobom by si mohol spotrebiteľ vysvetliť danú cenovú ponuku inak než nasledovne: „Berie si úver vo výške 4.657,32 €, z ktorého priamo nedostane žiadnu hotovosť, lebo 3.535,48 € sa prevedie priamo na účet predávajúceho a suma 1.121,84 € priamo na sprostredkovateľa úveru. Úver vráti tak, že zaplatí 60 mesačných splátok vo výške 106,48 €“.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 30.04.2012 k odvolaniu žalobcu uviedol, že postupoval v zmysle európskej, ako aj vnútroštátnej legislatívy. Príslušné normatívne predpisy európskeho práva v súslednosti so slovenskou legislatívou poskytujú spotrebiteľovi zvýšenú ochranu pred nekalými obchodnými praktikami. V rámci európskej legislatívy sa na vzťahy spotrebiteľ a predávajúci vzťahuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu. Táto smernica poskytuje vo svojich ustanoveniach ochranu spotrebiteľa pred nekalými obchodnými praktikami (body 6, 14, 15). Vnútroštátny predpis, ktorý vychádza z jednotlivých článkov smernice je v rámci osobitnej špeciálnej úpravy zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a zákon o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis.

Žalobca nerešpektoval zákonom stanovený pojem spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, keď do úveru v sume 3.535,48 €, rovnajúceho sa doplatku kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy, zarátal aj náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 1.121,84 €, ktoré však nie sú úverom.

Konanie žalobcu napĺňalo znaky nekalej obchodnej praktiky. Dôkazom o charaktere protiprávneho konania je aj podnet od spotrebiteľa. Spotrebiteľ v podnete okrem iného poukazuje na to, že „celkovú výšku úveru uvádzanú v zmluve o spotrebiteľskom úvere považoval za konečnú a o svojom omyle sa dozvedel až po doručení splátkového kalendára, po uplynutí zákonom garantovanej lehoty na zrušenie transakcie bez udania dôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a následne po tom, ako bolo verejné vyhlásenie rozsudku oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods.1, ods.2 O.s.p. potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/53/2011-43 zo dňa 21.02.2012 ako vecne správny a na doplnenie uvádza:

Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch kogentným spôsobom definuje pojem spotrebiteľského úveru (§ 2 písm. a/) a pojem celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. c/). Od definovaného pojmového vymedzenia sa veritelia nemôžu v zmluvných podmienkach odchýliť. Kogentný charakter má aj vyhláška č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach pri spotrebiteľskom úvere. V záujme ochrany spotrebiteľa zákonodarca kategoricky vymedzil pojmy a formalizoval, záväzne vzorovo zjednotil štruktúru zmluvných podmienok

Osobitná obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru - musí zodpovedať jeho kogentnému pojmovému vymedzeniu. V prejednávanej veci spotrebiteľský úver mal byť použitý na účel financovania doplatku kúpnej ceny a predstavoval sumu 3.535,48 €. Uvedená peňažná suma mala byť preto aj celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Všetky ostatné náklady, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru (okrem bodov 1. až 5. § 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch), musia byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

Okrem celkovej výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať aj celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Na prvej strane predmetnej zmluvy sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom explicitne vymedzené ako „náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 1.121,84 €“ a na strane druhej sú medzi uvedené náklady príkladmo menované aj náklady na sprostredkovanie, o ktorých žalobca už v odvolaní tvrdí, že sú súčasťou úveru. Náklady spojené s poskytnutím pôžičky sú celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom, a ktoré boli neoprávnené prirátané k výške poskytnutého spotrebiteľského úveru 3.535,48 €. Žalobca vychádzal z iného právneho názoru a táto skutočnosť ovplyvnila jeho konanie pri uzatváraní zmluvy, a tým aj vznik zistených porušení zákona, ktoré sa odvíjajú od tejto skutočnosti. Postup žalobcu je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti.

Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa veriteľ zaväzuje poskytnúť peňažné prostriedky spotrebiteľovi a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť veriteľovi náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Žalobca v odvolaní tvrdil, že finančné prostriedky v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky, poukazuje výhradne sprostredkovateľovi zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tento právny dôvod poskytnutia peňažných prostriedkov žalobcom nebol preukázaný a je v rozpore s vyššie uvedenými závermi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O trovách konania rozhodol súd podľa 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní, nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.